

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 632/2026
03.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Алексе Рајковића, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног – адвоката Милице Радоњић и адвоката Катарине Марковић, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.601/25 од 17.10.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.93/26 од 26.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 03. јуна 2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Алексе Рајковића – адвоката Милице Радоњић и адвоката Катарине Марковић, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.601/25 од 17.10.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.93/26 од 26.03.2026. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К бр.601/25 од 17.10.2025. године окривљени Алекса Рајковић оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три године и шест месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 30.09.2024. године до упућивања у завод за извршење кривичних санкција.

Истом пресудом, на основу члана 86. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од две године, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Окривљени је на основу члана 264. став 4. ЗКП ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, а на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 8) ЗКП обавезан је да малолетном оштећеном АА накнади трошкове кривичног

поступка у висини која ће бити одређена посебним решењем. Оштећени малолетни је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.93/26 од 26.03.2026. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног Алексе Рајковића, адвоката Катарине Марковић, а пресуда Другог основног суда у Београду К бр.601/25 од 17.10.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Алексе Рајковића – адвокат Милица Радоњић и адвокат Катарина Марковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати на поновно одлучивање, или да преиначи побијане пресуде.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да је захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног, недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1.) до 3.) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим - другостепеним судом.

Браниоци окривљеног у уводу поднетог захтева, као разлог подношења, истичу битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца. Међутим, у образложењу захтева, браниоци не наводе у чему се конкретно ова повреда састоји, односно на ком незаконитом доказу се нижестепене пресуде заснивају, већ у суштини полемишу са налазом и мишљењем судског вештака саобраћајне струке и оспоравају његову доказну снагу истицањем да „налаз и мишљење вештака саобраћајне струке, на коме се пресуда заснива, није одговорио свом задатку, обзиром да вештак није утврдио брзину кретања возила окривљеног“, уз сопствени закључак да је вештак у свом налазу и мишљењу паушално и сувише субјективно износио пропусте окривљеног као возача, а смањено и игнорисао начин кретања пешака – оштећеног малолетног, а због чега је суд био дужан да одреди ново вештачење.

Поред тога, браниоци окривљеног полемишу са образложењима изнетим у нижестепеним пресудама и указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, истицањем да суд није приликом доношња одлуке узео у обзир да се возач –

окривљени кретао својом десном страном коловоза, те да је пешак – оштећени малолетни, фактички налетео на возило, да пропусти окривљеног као возача у виду веће брзине кретања од дозвољене нису и не могу бити узрок конкретног удеса, а због чега је пресуда, према ставу бранилаца, у том делу потпуно неразумљива, нелогична и контрадикторна. Изложеним наводима се, по оцени овога суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Најзад, у поднетом захтеву наводи се да је суд на главном претресу одржаном дана 17.10.2025. године одбио предлог одбране да се изврши ново вештачење, иако је ново саобраћајно вештачење било нужно, којим наводима се указује на повреду закона из члана 395. ЗКП.

Како, дакле, у поднетом захтеву браниоци окривљеног само формално истичу битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док у образложењу не наводе о чему се ова повреда састоји, а у суштини изложеним наводима указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање из члана 440. ЗКП и повреду члана 395. ЗКП, оспоравајући при томе доказну снагу налаза и мишљења судског вештака саобраћајне струке, што све у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић